

Farkas Oszkár verseiből

Farkas Oszkár (1936-2009) egy olyan nyírségi cigány család sarja volt, amelyből több kiemelkedő közéleti személyiség és művész is származott. Pedagógusként állami gondozott gyerekek nevelését választotta hivatásul. Első önálló kötete, a Királyvíz, 1975-ben jelent meg. Közeli barátság és munkatársi kapcsolat fűzte Ratkó József költőhöz, aki biztatta, ösztönözte s időnként felpíszkálta alkotói kedvét. Költeményeiből évről-évre számos antológia szerepelt. Az elsőt még két önálló verseskötet, a Csorog az Isten könnye (1997) a Gyertyák ünnepében (2001) követte. Az általa még 2002-ben összeállított újabb kötet – a régi és új termés legjavát ciklusokba szervező „Hazahajló ének” más műveivel együtt kéziratként várja további sorsát. A most közölt versek is e hagyaték részei.

Így élünk

Mindig is ez volt: pokoljárás!
Minek áztatni magunkat?
Ez kenyérre, ez tejre,
fogunkhoz verve minden garast:
– így élünk.

Kibicsaklik, silányul a szó –
szemeddel mondd, a csönd melegével:
otthon.
Egy ágy, közös takaró, szikár
hitünk kelengyéje.

Mindegy hová...
az ég pengéje alá,
a fájdalmak megkövesedett tiszafáiba,
mindegy hová költözöm:
Hamis tanú nem lehetek.

Naphajlat

Saruszóját oldja az alkony
Vállkendődre csillagok kucorodnak
őrizni arcod rovásírás titkait.
Fejem fölött, mint orsó pörög
kettős magányom.

A világ? – Csak lázas gondolat.

Ki követ engem?

Út vagyok.
Imádságos és kálváriás.
Út vagy te is.
Keresztezzük egymást.
Futunk egymás elöl, egymásba.
Bakancsok, csizmák, hernyótalpak.
Sár, vér, nyál...
Ki veti le a saruját:
Ki követ engem?

Csak a szél

Fáj a fűznek a tél – szememnek a fény:
fáj az elmúlás.

Az ajtóm nyitva már – még,
de csak a szél, a szél...

Bújnék víz alá, iszapba:
kitavaszkodni.

Hullongó levél számlálja tavaszom –
szeressetek, ha meghalok,
– ha meghalok.

Visszahullva a teremtő csend boltozatára

Hatalmad van már a csillagok fölött!
Te minden vakságunktól megszabadított:
mennyboltsisakod villámlik szemünkben.

Nincs mérték és nincs, aki mérhetne:
átléptél minden Rubicont. Szótlanul,
mint aki már csak Istennel akar szót érteni:
elindultál a szakadó hóesésben.

Intermezzo

Talán a tengerzsongás,
a sirályok tánca a vízen,
vagy csak a csend
a szoba félsötétsötétje,
ahogy egy-egy autó fényszóró fénye
bevilágítja a mennyezetet,
talán a menny – ha van ilyen –,
Isten két oldalán az angyalok seregével.

Mint kifordított álom,
melynek színe-visszája egy és ugyanaz,
hímzett terítőid az asztalon,
a virágok jelbeszédei,
bíborkővirág nevetésed,
ruhád suhogása, majd
kibomló tested melege,
s most: ahogy átcsap fölötted
egy óriás hullám és hiába keresek
pillanatba dermedve, hogy elveszíthetlek,
de te nevensz, szemed: élő virágállat,
átlobog a félsötét szobán,
gregorián dallamokat énekelve.

Látod, ilyen az ember.
Ez a szobányi magány,
ez a félsötét visz el hozzád,
holott itt vagy,
de nekem félelmeimet kell
újra meg újra megidézniem,
hogy el ne veszítselek.

Forró árnyék-pár ölelkezik bennem.

Baucis panasza az ifjúság elmúlásáról

Óh Philemon! Fésűm lassan pók szövi,
a fogsorom pohárban éjszakáz.
Szemem a drága, a smaragd,
tüzéből, lásd hamuja maradt,
arcom rózsái, mint égi éjszakák,
ma kékek, lilák.
Lábam érce: pipaszár,
nem hívó harangszó,
ikráira nem lobban már
férfiúi vágyakozás.
És csodatevő szorgos ölem,
hova zarándokolt hívó, pogány,
s honnan gyógyultan, s ifjan
távozott a fogatlan öreg,
most kutyák elé kidobott tál,
zománcát vesztett lyukas fazék,
hálni is csak a Hold jár belé.

Óh Philemon!
Szemünkre már a nagy lepke leszállt,
a parton Kharon ladikja kikötve vár.